

Tristoletnica kinina

Najbolj znano zdravilo za malarijo je kinin, čegar zdravilno moč so spoznali pred 300 leti. Prvi, ki je poskušal zdrobljeno skorjo kininovega drevesa uporabiti kot zdravilo, je bil sodnik v Loksi (Peru) don Francisco Lopez de Panizaves, ki si je zdravil s kininovim praškom malarijo leta 1630, ko je bival v deželi Peru. Osem let kasneje je poslal zavojček tega zdravila grofici Chinchona, soprogi tedanjega peruvanskega podkralja, ki jo je tresla huda mrzlica. Grofica je to zdravilo kasneje prinesla v Evropo in je opozorila vse svoje obsežno znanstvo na važnost tega zdravila. Zato je imenoval znani botanik (rastlinoslovec) Linné drevo tudi po grofici. Imena grofice mu niso povedali točno, pa je imenoval drevo »Cinchona«, in po tem imenu je dobilo tudi zdravilo svoje ime »kinin«.

V 18. stoletju so poskušali pridobivati kinin tudi na drug način, kajti dotlej so ga dobivali samo iz Južne Amerike, Holandci pa, ki so imeli trgovino s kininom skoro popolnoma v svojih rokah, so pa določali ceno. Zato je bil kinin takrat silno drag. Še v prvi polovici pre-

teklega stoletja je veljal 1 gram kinina 1 nemško (zlati) marko. Zato so si pa Holandci zelo prizadevali, da bi preprečili izvoz semena tega drevesa v druge dežele. Francoskemu botaniku Condamine-u pa se je leta 1743. le posrečilo, da je dobil seme tega drevesa ob reki Amazonas, toda imel je smolo. Osem mesecev je čuval dragoceno seme, nazadnje ga je pa izgubil. Podobna nesreča je doletela Francoza Sussieu-a, kateremu so zavojček s semenom zamorci ukradli, ker so mislili, da so v zavojčku cekini. Sele Angležu Klementu Markhamu, čegar 100letnico baš te dni slavijo, se je posrečilo, da je prinesel seme tega drevesa v Indijo, kjer so začeli kulturo tega drevesa na veliko. Čeprav mu je bila peruanska vlada dovolila, da seme vzeti s seboj, je moral prestat vseeeno dosti nevarnosti, predno je leta 1800. prinesel seme v Anglijo. Stroški za njegovo ekspedicijo v Ameriko so znašali 17.000 mark, sedaj pa vleče angleška vlada od prodaje tega zdravila milijone na leto. Sele Markham je torej omogočil, da je kinin poceni zdravilo, ki si ga vsak lahko kupi.

da bi te nezdrave razmere odpravila, ampak doslej zastoji.

Obleke Altajci ne pero, ampak nosijo obleko tako dolgo, da na telesu sprhni. Pozimi se oblečejo v kožuhe, ki jih ne slečejo do spomladi.

V strahovitih razmerah žive pri teh ljudeh ženske. Ženska tukaj ni človek, ampak je stvar kakor kamen, miza ali nož. Može so leni in brezskrbni in prepuščajo vse delo ženskam. Ženska mora skrbeti za »večni ogenj«, mora molziti, kuhati čaj, šivati, sekati drva in sedlati konje. Kadar ženska rodi, namažejo otroka takoj s konjsko mastjo. To je menda edino mazanje, ki ga je Altajec v svojem življenju deležen. Včasih so položile otroka takoj po rojstvu v mesno juho — to je krst. Juho pa potem pojedo. Če je otrok pozneje kdaj le preumazan, ga obliivajo s čajem. Ko postane altajski deček star šest let, dobi lok in puščice, da hodi na lov. Desetletni dečki so pa že izborni jezdeci.

Altajci so pa jako prijazni in silno gostoljubni ljudje. Čudno pa je to, da kljub umazaniji, v kateri žive, navadno dosego zelo visoko starost.

Altajci ne poznajo niti sladkorja niti zelenjave. Meso je nedo nestlano, radi pa pijejo čaj in žganje, ki ga kuhajo sami.

razvoju oblek in seveda tudi gumbov in zaponk. Waldesov muzej je tudi za Prago nekaj posebnega.

»Mehko« žensko srce

Žensko srce je čudna stvar. Nekateri žensko srce silno hvalijo in ga visoko čislajo, drugi zopet pa nekoliko manj, pač po izkušnjah, ki so jih doživeli. Kdor to ve, bo razumel tudi ta-le prizorček, ki se je nedavno odigral v neki gostilni.

Gost je naročil pečeno goveje meso (»beef-steak«), ampak tako zaradi sigurnosti je pa le vprašal, če je meso tudi mehko.

»O.« je odvrnil natak, »tako mehko kakor samo žensko srce!«

Gost: »Mhm-ja, veste kaj, potem mi prajšji prinesite svinjsko pečenko!«

Važno za plešče

Profesor H. C. Shermann na ameriškem »Columbia« vseučilišču je v nekem predavanju, ki ga je imel v društvu ameriških kemikov, govoril o svojih najnovejših odkritjih, o takozvani »vitaminih«. Pri tej priliki se je bavil tudi z vzroki, ki povzročajo pleše. Povedal je, da vpliva na rast las posebno vitamin G. Na podlagi poskusov v svojem laboratorju je ugotovil, da nehajo rasti dlaka in lasje pri vseh živalih in tudi pri ljudeh, kjer ni vitamina G. To je opazoval posebno pri podganah. Če ni v naši hrani vitamina G, začno lasje izpadati, kjer pa ga je dovolj, tam se pleša ne pojavi. Vitamina G je največ v mleku, potem pa v špinači in v zelju. Tako pravi vsaj gospod profesor iz Amerike. Pri nas pa so ljudje, ki uživajo mnogo mleka in tudi dosti več špinače in zelja kot mesa, pa so vseeno plešasti.

Zamorski zobje

V nekem berlinskem listu beremo, da si je prišla nedavno ogledat Berlin, »najbolj ameriškano mesto v Evropi«, mlada Amerikanka. Hodila je po ulicah in si ogledovala zelo radovedno vse, kar ji je bilo novo, najbolj pa ji je bila všeč tablica nekega zobozdravnika, kjer je bilo zapisano:

»Samo zamorci nosijo še zlate zobe! Dajte si torej zlate zobe odstraniti in jaz vam bom vstavil po svoji patentirani metodi nove zobe iz porcelana.«

Amerikanci je bil ta napis zelo všeč, ampak še ne popolnoma. Svojemu nemškemu spremljevalcu in kažipotu je namreč povedala, da v Ameriki tudi zobje iz porcelana niso več moderni, ampak da imajo zobozdravniki v Ameriki najete zamorce, ki čakajo v čakalnicah in ki so pripravljani, da si dajo izdreti vsak svoj zdravi zob, ki ga potrebuje bolnik, če dobi zato zlat zob. Zamorske zobe pa vstavlajo zobozdravniki svojim bogatim bolnikom.

Humor.

»Kaj pa izvaja sedaj?«
»Deveto simfonijo.«
»Moj Bog, kaj smo prvih osem že zamudili?«

Japonski obisk v Berlinu.

Nedavno je obiskal Berlin japonski prestolonaslednik s svojo soprogo. Kmalu za njim pa je prišel v Berlin še predsednik japonske gosposke zbornice knez Tokugawa, ki je obenem tudi predsednik Rdečega križa. Slika kaže kneza Tokugawa pri njegovem obisku šole Rdečega križa v Berlinu.

Zakaj je letel Gronau v Ameriko?

Nemški letalec Gronau, ki je nedavno preletel Atlantski ocean v smeri vzhod-zapad (iz Evrope v Ameriko), si je izbral za svoj let doslej neobičajno pot. Letel je namreč mnogo bolj severno kakor njegovi predniki in baš ta okolnost je vzbudila v Ameriki in v Evropi veliko pozornost med letalci. Danes se vse vprašuje: Zakaj je letel Gronau tako zelo severno? Kdo je financiral njegov let? Kdo stoji za njim?

Gronau sam nima premoženja, kajti on je privatno le vodja neke letalske šole, ki jo vzdržuje nemška družba za zračni promet. Let v Ameriko je pa draga stvar, ki se je ubogi nameštenec ne more privoščiti na svoje stroške. Odkod torej denar za tako drago podjetje?

Večina ljudi, ki se pečajo z letalstvom, je mnenja, da pomeni Gronau-ov let v Ameriko le preskušnjo za let, ki ga namerava znano veliko letalo »Do X«. Ta domneva pa je malo verjetna, ker »Do X« se bo težko odločil za severno pot.

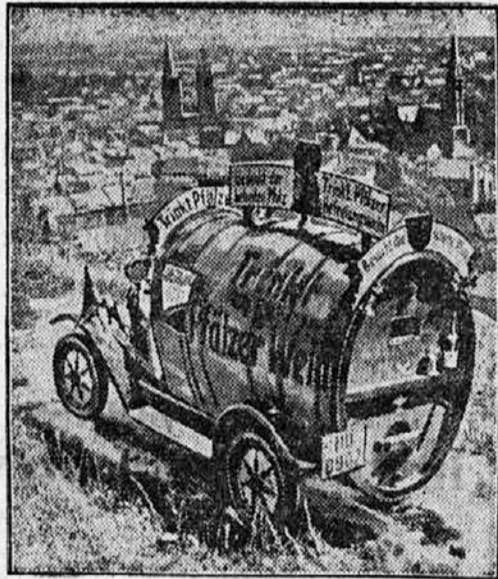
Drugi zopet trde, da dela Gronau skupno z Angležem Watkinom, ki proučava sedaj nove možnosti leta v polarne kraje. Watkins bi namreč rad odkril kje na severu progo, ki bi omogočala reden zračni promet za blago in za potnike med Evropo, Grenlandijo in Srednjo Kanado. V Nemčiji pa še nič ne vedo o poskusih in študijah za odkritje take proge.

Gronau-ov let je pomemben pa baš zato, ker se je pokazalo pri vseh dosedanjih preokooceanskih letih, da nobena izmed južnih prog ni posebno varna, vsaj za naša dosedanja letala ne. Zato so se začeli nekateri letalci, med njimi tudi Gronau, zanimati za severne proge. Severna proga je sicer nekaj daljša, ima pa zato dve važni oporišči, Islandsko in Grenlandijo. Ta letalska proga pa je še vedno precej krajša kakor potovanje preko oceana s parnikom. Zato so se začele zanimati za to severno letalsko progo tudi nemške preokooceanske paroplovne družbe. Zato pa ni izključeno, da so baš te družbe denarno podprle Gronau-a.

Gronau pa je dokazal tudi to, da se da preleteti ocean tudi z razmeroma majhnim letalom, in zato utegne biti proga, ki jo je on preletel, za preokooceanski letalski promet med Evropo in Ameriko najugodnejša.

Gronau je progo srečno preletel, čeprav se je moral boriti z velikimi vremenskimi neprilikami, zlasti z meglo, ki je bila ravno v Kanadi najbolj gosta, da ni mogel nikakor pogoditi letališča v Halifaxu, kjer je nameraval pristati. Gronau-ov let res ni tako senzacionalen kakor je bil Lindbergov ali pa let stotnika Koehla, zato pa je velepomemben za prakso, kajti sedaj

se bodo dosti lažje pečali z vprašanjem najboljših letalske proge v Ameriko za redni promet.

Propaganda za nemško vino.

Nemški vinogradniki se morajo prav tako kakor naši trdo boriti za svoj obstoj. Da bi dvignili potrošnjo domačega vina, so nekateri vinogradniki kupili avtomobil, na avtomobil pa so dali pritrditi sod, ki drži 100 litrov. Sod je ves popisán z reklamnimi priporočili za nemško vino.

Ljudje, ki se nikdar ne umivajo

Na naši zemlji je še dosti krajev, ki so nam popolnoma neznani, čeprav razpolagamo že z izvrstnimi prometnimi sredstvi. Taki nam še popolnoma neznani kraji se nahajajo na Altaju (gorovje v centralni Aziji), kjer prebivajo prav zanimivi ljudje v bornih kočah, globoko skritih v hribovju.

Ti ljudje spadajo med najbolj umazane ljudi na svetu. Milo je tukaj neznana stvar, kajti že to je mnogo, če si Altajec nekoliko poškrabi svoj obraz z vodo, kar pa se zgodi navadno komaj enkrat na mesec.

Altajci smatrajo umivanje posode za velik greh. Hišo, kjer bi umivali posodo, po njihovi veri takoj zapusti sreča. Zato pa je v hišah silno dosti nesnage, ki se nabira leta in leta. Spoštovanje te tradicije pa je za Altajce silno pogubno, kajti boleznj razsajajo med temi nesrečnimi ljudmi kakor nikjer drugod, zlasti očesna bolezen trahom in pa sifilida. Sovjetska vlada si je prizadejala sicer že mnogo truda,

K stoletnici svobode Belgije.

Letos je minilo 100 let, odkar je postala Belgija neodvisna država. To stoletnico slave Belgijci zelo slovesno. Slika nam kaže velik ples, ki so ga priredili na stopnicah pred vhodom v borzno poslopje v Bruslju. Štebrišče v ozadju pa je bilo sijajno okrašeno.

